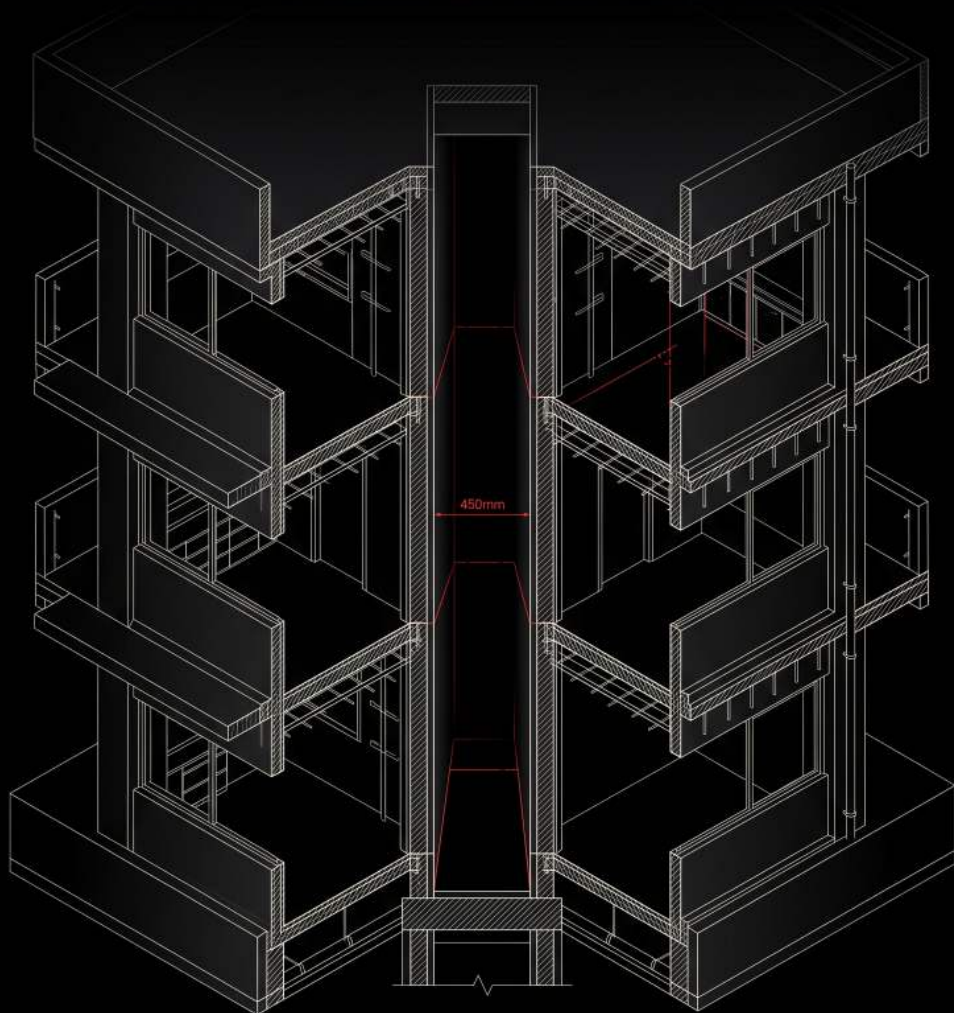

死の設計図

แผนมรณะ

D E A T H P R I N T

VOL. 1 : THE INTERSTICE OF THE CLOSED ROOM

DEATHPRINT

แปลนมรณะ

เล่ม 1 : รอยต่อของห้องปิดตาย

Volume 1: The Interstice of the Closed Room

WRITTEN BY

JONINX

TENSOR FRONTIER HORIZONS PRESS

"อาคารไม่เคยโกหก... มนุษย์ต่างหากที่บิดเบือนแบบแปลนเพื่อซ่อน
ความตาย"

— ฮาเซงาวะ เร็นจิ

สถาปนิกและผู้ตรวจสอบความปลอดภัยอาคารชั้นหนึ่ง

แปลนมรณะ เล่ม 1 : รอยต่อของห้องปิดตาย (DEATHPRINT Vol.1)

ฉบับขยายความสมบูรณ์แบบ (Expanded Master Edition)

ผู้เขียน: JONINX (Sakulphong Nitichodtragoon)

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม โดย JONINX

ห้ามลอกเลียนแบบ ดัดแปลง หรือเผยแพร่ส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลาย
ลักษณ์อักษร

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กันยายน 2026

รายนามตัวละคร

DRAMATIS PERSONAE

ฮาเซงาวะ เร็นจิ (長谷川 蓮司) — สถาปนิกอิสระและผู้ตรวจสอบความปลอดภัยอาคารชั้นหนึ่ง

สถาปนิกผู้เชี่ยวชาญการใช้ตลับเมตรเลเซอร์และหลักฟิสิกส์โครงสร้างในการค้นหาความจริงที่ซ่อนอยู่หลังผืนคอนกรีต (ทะเบียนเลขที่ 294810) แบกรับตราบาปในอดีตจากเหตุเพลิงไหม้อพาร์ทเมนต์เซตอาดาจิเมื่อห้าปีก่อน

คาตาโอกะ ซาโอะ (片岡 早穂) — นักข่าวสืบสวนอิสระ

ผู้ดูแลเว็บไซต์ฐานข้อมูลห้องเช่าคนตาย (Jiko Bukken Database) ตัดสินใจร่วมมือกับเร็นจิเพื่อแกะรอยเงื่อนงำการฆาตกรรมอำพราง และตามหาความจริงเบื้องหลังการหายตัวไปอย่างลึกลับของพี่สาว

คุริฮาระ เซอิจิ (栗原 清一) — เจ้าของร้านกาแฟโบราณ 'ซาโฮคุ' (Sahoku Cafe)

อดีตหัวหน้าวิศวกรงานระบบอาคาร (M&E) ผู้เก็บจำความลับและประวัติศาสตร์ด้านมืดของวงการก่อสร้างญี่ปุ่นในยุคฟองสบู่ แหล่งพึ่งพิงทางข้อมูลและอาจารย์ผู้ให้คำปรึกษาแก่เร็นจิ

คาตาโอกะ มานามิ (片岡 真奈美) — พยาบาลวิชาชีพดูแลผู้ป่วยพิเศษตามบ้าน

พี่สาวของซาโอะที่หายสาบสูญไปอย่างเป็นปริศนา หลังเข้าไปสืบเงื่อนงำความตายผิดธรรมชาติของผู้ป่วยสูงอายุในอาคารต้องสงสัย ทั้งไว้เพียงสมุดบันทึกเวรที่มีสูตรคำนวณการแทนที่อากาศ

สารบัญ

TABLE OF CONTENTS

บทนำ: 600 มิลลิเมตรที่สาบสูญ	1
<i>The Missing 600mm</i>	
บทที่ 1: เพิ่มมรณะและแบบแปลนที่ถูกดัดแปลง	17
<i>The Fatal Archive & The Altered Blueprint</i>	
บทที่ 2: วินิจฉัยที่ผิดพลาดและสมมติฐานสารพิษ	39
<i>The Flawed Diagnosis & The Toxic Hypotheses</i>	
บทที่ 3: สัญญามรณะและไอระเหยไร้กลิ่น	59
<i>The Fatal Lease & The Odorless Vapor</i>	
บทที่ 4: พิมพ์เขียวแฝดสี่	83
<i>The Quadruplet Blueprints</i>	
บทที่ 5: สัญลักษณ์ของสถาปนิกเงา	114
<i>The Mark of the Shadow - Ω</i>	
บทที่ 6: พิมพ์เขียวแผ่นสุดท้าย	134
<i>The Final Blueprint</i>	

บทนำ: 600 มิลลิเมตรที่สาบสูญ

The Missing 600mm

ละอองฝนปลายฤดูใบไม้ร่วงโปรยปรายลงมาอย่างเจิบเจิบ ท้องฟ้าเหนือซานเมื่องฮาจิโงะเป็นสีเทาตุ่นราวกับผืนผ้าใบที่แช่น้ำจนเปื่อยยุ่ย ลมหนาวจากทิศเหนือพัดกรโชกหวีดหวิว รูดเอาใบแปะก๊วยสีเหลืองซีดร่วงกราวลงสู่พื้นดินโคลนแฉะ กลิ่นดินเปียกชื้นเจือกลิ่นสนิมเหล็กและไอควันจาง ๆ จากถนนใหญ่ลอยคลุ้งอยู่ในบรรยากาศ ที่สุดปลายซอยตันซึ่งถูกตัดขาดจากความพลุกพล่านของย่านการค้า ซากอาคารคอนกรีตเสริมเหล็กสามชั้นทรงกล่องสี่เหลี่ยมที่บังตระหง่านอยู่อย่างโดดเดี่ยว ป้ายอะคริลิกสีซีดจางที่ติดอยู่เหนือซุ้มทางเข้ามีรอยแตกร้าวพาดผ่านเป็นแนวยาว ทว่ายังพอสะกดตัวอักษรพิมพ์ดีดที่หลงเหลือได้เลือนราง—'โคฮารุ อพาร์ทเมนต์'

ฮาเซงาวะ เร็นจิ ดึงคอเสื้อโค้ตผ้าใบกันลมสีเข้มขึ้นกระชับรอบลำคอ หมวกนิรภัยสีขาวมาตรฐานอุตสาหกรรมกดทับเรือนผมสีดำสนิทที่เริ่มเปียกชื้น รองเท้าเซฟต์หัวเหล็กของเขาเหยียบย่ำลงบนเศษปูนและเศษกระเบื้องที่กะเทาะหลุดร่อน ทุกย่างก้าวส่งเสียงกรอบแกรบสะท้อนก้องในความเว้งว่าง

เร็นจิไม่ได้มาที่นี่เพราะนึกสนุก ไม่ได้มาตามล่าทำผี และไม่ได้มาเพราะคำร่ำลือเรื่องอาถรรพ์ห้องเช่าคนตายตามเว็บบอร์ดอินเทอร์เน็ต

เขามาที่นี่ตามพันธะสัญญาจ้างที่มีตราประทับทางกฎหมายผูกมัด
ในฐานะ 'สถาปนิกและผู้ตรวจสอบความปลอดภัยอาคารชั้นหนึ่งอิสระ'

งานของเขาในเช้าวันนี้มีชื่อทางวิชาชีพที่ฟังดูเรียบง่าย แต่วางอยู่บนเส้นด้ายแห่งหายนะ—การประเมินเสถียรภาพโครงสร้างก่อน
การรื้อถอนอาคาร ตามกฎหมายควบคุมอาคารของญี่ปุ่น มาตรา 12

ข้อกำหนดของกฎหมายฉบับนี้ระบุไว้อย่างเข้มงวดและเด็ดขาดว่า
อาคารโครงสร้างคอนกรีตเสริมเหล็กใดก็ตามที่มีความสูงตั้งแต่สามชั้นขึ้นไป
และตั้งอยู่บนขอบคันดินลาดชันชิดแนวเขตทางรถไฟขนส่งมวลขน
จะต้องได้รับการประเมินความมั่นคงแข็งแรงของโครงสร้างโดยสถาปนิกชั้น
หนึ่ง พร้อมทั้งมีรายงานรับรองความปลอดภัยยื่นต่อสำนักงานโยธาธิการเขต
และบริษัทการรถไฟ ก่อนที่เครื่องจักรกลหนักจะสามารถลงมือแตะต้องตัวตึก
ได้แม้แต่ตารางนิ้วเดียว

และตึกโคฮารุแห่งนี้... ก็ตั้งอยู่บนชัยภูมิที่พร้อมจะกลายเป็น
โศกนาฏกรรมได้ทุกวินาที

ด้านหลังแนวผนังทึบเหนือของอาคาร คือคันดินตัดชันลึกลงไป
เกือบสิบห้าเมตร เบื้องล่างคันดินนั้นคือรางรถไฟสายหลัก—JR Chūō Line
ซึ่งมีขบวนรถไฟด่วนพิเศษและรถไฟขานเมืองแล่นผ่านด้วยความเร็วสูงทุก ๆ
สามนาที หากหัวเจาะไฮดรอลิกของรถแบคโฮส่งแรงสั่นสะเทือนทะลุลงสู่ชั้น
ดินจนคันดินสไลด์ตัว หรือมีเศษคอนกรีตมวลทลายตันกระเด็นหลุดตกไปบน
รางรถไฟ ความสูญเสียจะไม่ใช่ว่าแค่ขากตึกเก่าที่พังทลาย แต่จะเป็นการตรึง
ของขบวนรถไฟที่มีผู้โดยสารนับพันชีวิต

ผู้ว่าจ้างของเร็นจิคือ บริษัทรับเหมาทุบทำลายมารูเอะ ซึ่งเป็น
ชั้นคอนกรีตเตอรีย่อยที่รับช่วงงานต่อมาจากกลุ่มทุนพัฒนา
อสังหาริมทรัพย์ยักษ์ใหญ่อีกทอดหนึ่ง นายหน้าโทรหาเร็นจิด้วยน้ำเสียง
ร้อนรนเมื่อสองวันก่อน เร่งรัดให้เขารีบลงพื้นที่ ตรวจสอบวัดค่าความเค้นของเสา
ยื่นรายงานรับรองความปลอดภัยให้สำนักงานเขตเพื่อเปิดทางให้ขบวนรถ
เจาะไฮดรอลิกเข้าลุยงานได้ตามกำหนด

'คุณฮาเซงาวะครับ แค่เดินตรวจ ยิงกล้องวัดระดับ แล้วเซ็นชื่อลงใน
ช่องรับรองให้เราหน่อยเถอะครับ' เสียงจากปลายสายของนายหน้ายังก้องอยู่ใน
หัว 'ดีเก๋สามสิบกว่าปีแบบนี้ แค่ดูด้วยตาก็รู้ว่าไม่มีปัญหาอะไรหรอก
รื้อ ๆ ไปให้มันพ้นทาง พวกกลุ่มทุนเขาเตรียมเงินสร้างคอนโดหรูรออยู่แล้ว
เส้นตายเหลืออีกแค่สามวัน ถ้าเครื่องจักรเข้าหน้างานไม่ได้ พวกเราโดนปรับ
อานแน่ ๆ ครับคุณฮาเซงาวะ'

แต่สำหรับเร็นจิ... อาคารไม่เคยเป็นเพียงแค่ก้อนหินและปูนทรายที่มอง
ผ่าน ๆ ได้ด้วยตาเปล่า

เขาเติบโตในแวดวงสถาปัตยกรรมมากกว่าทศวรรษ เคยทำงานใน
สำนักงานออกแบบยักษ์ใหญ่ใจกลางโตเกียว ออกแบบตึกระฟ้าและ
คอมเพล็กซ์กระจุกเงาวาววับ ทว่าเหตุการณ์เมื่อห้าปีก่อนเปลี่ยนชีวิตของเขา
ไปตลอดกาล—คู่สามีภรรยาสูงอายุเสียชีวิตจากเพลิงไหม้ในอพาร์ทเมนต์ย่าน
อาดาจิ ซึ่งเกิดจากการดัดแปลงโครงสร้างอย่างผิดกฎหมายที่เขาเคยทำ
รายงานเตือนบริษัทแม่ไว้ แต่รายงานนั้นถูกทนายและผู้บริหารกดทับเพื่อ
รักษาผลกำไร

ความทรงจำในคำคืนอันบ้าคลั่งนั้นยังคงกริดลืออยู่ในทุกอณูเนื้อ ทุกครั้งที่ขยับท่อนบนเร็วเกินไป อาการปวดตึงของผิวหนังแปลเป็นไฟลวกขนาดใหญ่บนแผ่นหลัง—รอยแปลเป็นตะปุ่มตะป่ำที่ลามตั้งแต่สะบักขาลงมาจรดเอว—จะเล่นแปลบขึ้นมาเตือนสติเสมอ ในคำคืนที่ตึกอาดาจิพังถล่ม เร็นจิไม่ได้วิ่งฝ่าเปลวเพลิงเพียงลำพัง... ในอดีตเขาเคยมี "คู่อัจฉริยะ" ที่ร่วมโต๊ะตราฟต์แบบด้วยกัน คนที่คำนวณโครงสร้างและพลศาสตร์รับแรงได้แม่นยำที่สุดราวกับมองทะลุโครงกระดูกของอาคารได้ แต่ในวินาทีวิกฤตที่เปลวเพลิงโหมกระหน่ำ เร็นจิลกลับไม่สามารถยื้อชีวิตของคู่อัจฉริยะไว้ได้ โครงสร้างที่บิดเบี้ยวได้พังถล่มลงมากลืนกินร่างของเพื่อนร่วมโต๊ะเขียนแบบไปในกองเพลิง ทิ้งไว้เพียงเก้าอี้ถล่มราบาปที่ไม่อาจลบล้าง และรอยแปลเป็นไฟลวกบนแผ่นหลังของเขาเพียงลำพัง

ตั้งแต่นั้น เร็นจิลาออกจากบริษัท ยื่นคืนตราประทับองค์กร และผันตัวมารับงานอิสระที่คนส่วนใหญ่หลีกเลี่ยง: การตรวจสอบอาคารพิพาท อาคารร้าง และสถานที่เกิดเหตุฆาตกรรม

สำหรับเร็นจิ อาคารไม่เคยโกหก กำแพงทุกผืน เสาทุกต้น และรอยต่อคอนกรีตทุกจุดต่างบันทึกเจตนารมณ์ของผู้สร้างไว้เสมอ มนุษย์ต่างหากที่บิดเบือนแบบแปลนเพื่อซ่อนความจริงและความตาย

เร็นจิปลดสายรัดกล่องอลูมิเนียมกันกระแทก กางขาหยั่งสามขาของกล้องสำรวจระดับเลเซอร์ลงบนลานดินหน้าตึก ปรับระดับน้ำฟองกลมให้เข้ากึ่งกลางอย่างประณีต เขาเล็งกล้องยิงแนวพิกัดอ้างอิงจากหมุดสำรวจของเทศบาลที่ฝังอยู่ริมถนนใหญ่ เชื่อมโยงเข้าสู่แนวเสาหลักผังทิศเหนือของอาคาร—Column Grid Lines ตั้งแต่ C1, C2, C3 ไปจนถึง C4

ติง... ติง... ติง...

เสียงหวูดรถไฟขบวนด่วนสายชูโอดังแว่วมาจากอุโมงค์ไกล ๆ ก่อนที่ขบวนรถไฟเหล็กกล้าแปดตู้จะแล่นผ่านไปด้วยความเร็วสูง ลมกรรโชกและแรงสั่นสะเทือนได้พัดพาส่งผ่านชั้นหินแกรนิตขึ้นมาจนถึงฝ่าเท้าของเร็นจิ ฟองน้ำในระดับสายตาของกล้องกระพือมไหวเป็นระลอกคลื่นเล็ก ๆ ก่อนจะกลับมานิ่งสนิท

เร็นจิบันทึกค่าพิกัตภายนอกลงในสมุดบันทึกภาคสนามปกแข็งสีน้ำเงินเข้ม เสากายนอกทุกต้นยังคงอยู่ในแนวตั้งที่ยอมรับได้ การทรุดตัวของฐานรากไม่เกินเกณฑ์มาตรฐานวิศวกรรม

ทว่า... เมื่อภายนอกดูเหมือนจะไม่มีอะไรผิดปกติ ขั้นตอนถัดไปคือสิ่งที่สถาปนิกผู้รอบคอบทุกคนต้องทำ: การเดินขึ้นไปตรวจวัดระยะจริงภายในอาคาร เพื่อเปรียบเทียบระยะห่างระหว่างแกนเสากายนอกกับผิวผนังภายในห้องพัก

เร็นจิสะพายกระเป๋าเครื่องมือขึ้นป่า ก้าวขึ้นบันไดคอนกรีตสู่ชั้นสองและชั้นสาม

บรรยากาศภายในตัวอาคารมืดสลัวและหนาวเหน็บกว่าภายนอกอย่างเห็นได้ชัด โถงทางเดินคอนกรีตเปลือยไร้ราวกัน ปูนฉาบกะเทาะหลุดร่อนเป็นสะเก็ดตามมุมเสา กลิ่นอับชื้นของเชื้อราสีดำที่เกาะกินเนื้อไม้และกระดาดแข็งลอยฟุ้งอยู่ในอากาศ ประตูห้องพักส่วนใหญ่ถูกถอดออกไปแล้ว เหลือเพียงช่องวงกบกลางโบ้ เศษขยะ ขวดพลาสติกเก่า และที่นอนฟองน้ำผุพังถูก

ทั้งการจัดกระจาย บ่งบอกถึงร่องรอยของผู้เข้าชุดสุดท้ายที่ถูกขับไล่อี้ออกไปอย่างรีบร้อน

เร็นจิเริ่มเดินตรวจจากห้องริมสุดทางทิศใต้ของชั้นสาม

ห้อง 304... เขาหยิบเลเซอร์วัดระยะดิจิทัลเครื่องสีแดงขนาดเท่าฝ่ามือขึ้นมา ทาบแผ่นวัดเข้ากับผิวผนังด้านทิศเหนือแล้วกดยิง ลำแสงสีแดงเข้มพุ่งกระทบแนวแกนเสาภายนอก หน้าจอดิจิทัลแสดงผลคมชัด: **150 มิลลิเมตร**

ห้อง 303... ตัวเลขบนหน้าปัดแสดง: **150 มิลลิเมตร**

ห้อง 301... ตัวเลขยังคงเป็น: **150 มิลลิเมตร**

ทุกห้องสม่ำเสมออย่างสมบูรณ์แบบตามแบบฉบับงานก่อสร้างคอนกรีตยุคฟองสบู่ ผนังห้องพักมาตรฐานของอาคาร RC ยุคปี 1988 จะใช้ผนังคอนกรีตเสริมเหล็กหนา 15 เซนติเมตร ซึ่งเมื่อวัดจากกึ่งกลางแกนเสาไปจนถึงผิวปูนฉาบภายใน ระยะห่างจะต้องเท่ากับ 150 มิลลิเมตรเสมอ

จนกระทั่ง... เร็นจิก้าวเข้ามาหยุดอยู่หน้าห้องริมสุดทางทิศเหนือ

ห้อง 302

เศษแถบพลาสติกสีเหลืองของกองพิสูจน์หลักฐานที่ขาดวันยังคงสะบัดพลิวตามแรงลมอยู่ข้างวงกบ ตัวเลขอารบิก '302' หลุดลอกเหลือเพียงรอยคราบขาว เร็นจิหยิบกุญแจทองเหลืองดอกเก๋าที่ได้รับมอบหมายจากสำนักงานเขตขึ้นมาไข เสียงสลักเกลียวหมุนปลดล็อกดังแกร็กกั้ววานบาดแก้วหูในความเว้งว่าง

ทันทีที่บ้านประตูเหล็กหนักอึ้งถูกผลักเปิดออก กลิ่นแรกที่พวยพุ่งออกมาไม่ใช่กลิ่นฝุ่นธรรมดา

มันคือกลิ่นสารเคมีทำความสะอาดเข้มข้น กลิ่นของน้ำยาฟอกขาวชนิดแรงที่แทรกซึมลึกเข้าไปในทุกรูพรุนของเนื้อปูน กลิ่นนั้นฉุนแสบจนเย็บโพรงจมูกของเขารู้สึกระคายเคือง แต่ทว่า... ภายใต้กลิ่นสารเคมีที่พยายามกลบเกลื่อนอย่างเอาเป็นเอาตายนั้น มีบางสิ่งบางอย่างที่ซ่อนอยู่ลึกกว่า

มันคือกลิ่นคาวอับจาง ๆ กลิ่นที่เร็นจิคุนเคยเป็นอย่างดีจากประสบการณ์ตรวจอาชญากรรมในอดีต—กลิ่นของสารอินทรีย์ที่เน่าสลาย กลิ่นของอากาศที่หยุดนิ่งและถูกปิดตายอยู่นานนับปี กลิ่นที่ค่อย ๆ ซึมผ่านรอยต่อเล็ก ๆ ระหว่างบัวเชิงผนังกับพื้นคอนกรีตขึ้นมาอย่างเงียบเชียบราวกับว่าแม่จะใช้น้ำยาฆ่าเชื้อขัดถูอย่างหนักหน่วงเพียงใด ก็ไม่อาจชะล้างไอระเหยของความตายที่ฝังรากลึกลงไปเนื้อปูนออกไปได้

ห้อง 302 ว่างเปล่าจนน่าประหลาดใจ

ในขณะที่ห้อง 301 หรือ 303 เต็มไปด้วยเศษซากชีวิตที่ถูกทิ้งไว้—ไม่ว่าจะเป็นปฏิทินเก่า ซองยา เศษเสื้อผ้า หรือคราบสกปรกตามพื้น—ห้อง 302 กลับถูกรื้อถอนเสียหามาออกจนเหลือเพียงพื้นคอนกรีตเปลือยที่ถูกขัดถูจนแทบไร้คราบฝุ่น ราวกับมีใครบางคนตั้งใจกวาดล้างร่องรอยการมีอยู่ของทุกสิ่งทุกอย่างออกไปจนเกลี้ยงเกลา

ทว่าบนพื้นคอนกรีตเปลือยตรงตำแหน่งที่เคยเป็นเสื่อผืนที่สองจากผนังทิศเหนือ สายตาของเร็นจิกะขังก้นิ่ง

มีรอยต่างจาง ๆ รูปเงาร่างมนุษย์ฝังแน่นอยู่ในเนื้อผิวปูน

รายนั้นเป็นรายนอนหงายเหยียดยาว แขนทั้งสองแนบลำตัว ปลายเท้าชี้ตรง บ่งบอกว่าผู้ตายอนนิงสนิทโดยไม่ว่าแต่จะพลิกตัว ดันรนตะเกียกตะกาย หรือไขว่คว้าหาอากาศหายใจก่อนที่ลมปราณจะดับสูญ ร่างกายของมนุษย์เมื่อขาดอากาศหายใจตามธรรมชาติ สัญชาตญาณความอยู่รอดจะต้องบังคับให้เกิดการกระตุก ชักเกร็ง หรือตะเกียกตะกายดันรน แต่รอยคราบน้ำกลับสะท้อนถึงการดับสูญที่สงบนิ่ง ไร้การต่อต้าน รวากับเหยื่อสิ้นไกลจากความฝันเข้าสู่ความตายโดยไม่รู้ตัวแม้แต่วินาทีเดียว

และข้าง ๆ รอยต่างรูปเงาร่างมนุษย์นั่นเอง มีจุดสังเกตสองจุดที่ทำให้ชนแขนของเร็นจิลุกชัน

จุดแรกคือ กระถางเซรามิกใบเล็กกริมฝุ่นนอน... ภายในกระถางมีต้นบอนไซตัดต้นแคระที่กิ่งก้านใบลู่หงิกงอและแห้งกรอบกลายเป็นสีดำสนิท รวากับถูกเผาไหม้ด้วยเปลวเพลิงที่ไร้ควัน ทว่าเมื่อเร็นจิเอื้อมนิ้วแตะผิวดินในกระถาง ดินสีน้ำตาลเข้มยังคงชุ่มชื้นด้วยหยดน้ำ ต้นไม้ไม่ได้แห้งตายเพราะขาดการดูแล แต่มันถูกกระชากลมหายใจและดูดกลืนชีวิตจนเหี่ยวเฉาเฉียบพลันในชั่วข้ามคืน

และจุดที่สอง... คือแนวบานประตูกระฉากเลื่อนที่เปิดออกสู่ระเบียงแคบด้านนอก

บนผิวกระฉากใส มีคราบฝ้าไอน้ำชุ่มมัวจับตัวเป็นแถบหนาแน่นเฉพาะแนวระนาบความสูงไม่เกินสามสิบเซนติเมตรจากพื้นห้อง เหนือระดับหนึ่งฟุตขึ้นไปจนจรดขอบบน กระฉากทุกบานยังคงแห้งสนิทและใสกระจ่าง ทว่าที่ระดับเรียวพื้น คราบฝ้าขาวนั้นกลับเกาะหนาเป็นคราบหยดน้ำไหลย้อยลงสู่บัว

เชิงผนังไม้ บ่งบอกอย่างแจ่มชัดว่า ในคำคืนที่เยื่อสั่นใจ มีมวลอากาศเย็นจัดที่หนักอึ้งผิดธรรมชาติไหลเอ่อท่วมขังอยู่เฉพาะระดับพื้นห้อง ประหนึ่งทะเลสาบเยือกแข็งที่มองไม่เห็น!

เร็นจิสูดหายใจเข้าลึกผ่านหน้ากากอนามัย เขาเดินตรงไปยังผนังด้านทิศเหนือ—ผนังด้านในสุดที่ควรจะต้องติดกับแนวเสาหลัก C3 และ C4 ริมคันดินทางรถไฟ

เขายกเลเซอร์วัดระยะขึ้น ประทับฐานเครื่องเข้ากับผิวผนังทิศเหนือ ยิ่งลำแสงสีแดงไปยังแนวอ้างอิงของแกนเสาหลัก

ดี๊...

เสียงสัญญาณดิจิทัลดังขึ้นเบา ๆ ตัวเลขผลการวัดปรากฏบนหน้าจอ LCD เร็นจิหรีตตามองตัวเลขนั้น ก่อนที่คิ้วทั้งสองข้างของเขาจะขมวดเข้าหากันแน่น

750 มิลลิเมตร

เร็นจียืนนิ่งงัน ลมหายใจสะดุดกึก

เขาปิดเครื่อง เปิดใหม่ แล้วกดยิงซ้ำอีกครั้ง ลำแสงสีแดงแต่มลงบนเนื้อปูนฉาบเดิม ทว่าตัวเลขบนหน้าจอยังคงไม่ขยับเขยื้อน—**750 มิลลิเมตร**

เขาเปลี่ยนตำแหน่ง ขยับไปทางซ้ายหนึ่งเมตร ยิงซ้ำ... **750 มิลลิเมตร**

ขยับไปทางขวาขีดขอบมุมห้อง ยิงซ้ำ... **750 มิลลิเมตร**

ระยะห่างจากแนวแกนเสาถึงผิวผนังภายในห้อง 302 ไม่ใช่ 150 มิลลิเมตรเหมือนห้องอื่น ๆ

มันเพิ่มขึ้นมาถึง 600 มิลลิเมตร

หกสิบเซนติเมตร... เนื้อที่ภายในห้องพักที่มีความกว้างตลอดแนวนั่ง 4.5 เมตร หายลึกเข้าไปในกำแพงถึงหกสิบเซนติเมตรเต็ม ๆ!

เร็นจิเก็บเลเซอร์วัดระยะลงกระเป๋าช้าง เขารูดชิปดิ่งตลับเมตรเหล็ก หน้ากว้างห้าเมตรออกมา ปลดล็อกแล้วดึงเทปเหล็กสีเหลืองออกไปทาบวัด ด้วยมือ ปลายเทปเหล็กกระทบขอบมูมเสาสีแดงดังแกร๊กชัดเจนในความเงียบ ตัวเลขสเกลสีดำบนเนื้อเหล็กเย็นเย็นผลลัพธ์เดียวกันอย่างไร้ข้อกังขา

ระยะที่หายไปคือ 60 เซนติเมตรจริง ๆ

สมองของสถาปนิกเริ่มทำงานคำนวณตัวเลขทางฟิสิกส์และโครงสร้าง อย่างรวดเร็วโดยอัตโนมัติ

ความหนาศูนย์จุดหกเมตรตลอดแนวสี่เมตรครึ่ง สูงจรดท้องคานสอง เมตรเจ็ด... คิดเป็นปริมาตรคอนกรีตตันกว่าเจ็ดจุดสองเก้าลูกบาศก์เมตร หากคูณด้วยความหนาแน่นมาตรฐานสองตันสี่ร้อยกิโลกรัม น้ำหนักที่กดทับ ลงบนพื้นห้องนี้จะสูงถึงสิบเจ็ดตันครึ่ง เกือบเท่าน้ำหนักของรถบรรทุกสิบล้อ คันใหญ่หนึ่งคัน!

ตามหลักการกระจายน้ำหนักของโครงสร้างอาคาร หากคุณนำคอนกรีต มวลตันน้ำหนักสิบเจ็ดตันครึ่งมาเทกองไว้บนพื้นชั้นสาม โดยที่ชั้นสองด้านล่างไม่มีแนวคานคอดินหรือเสารับน้ำหนักมารองรับในตำแหน่งที่ตรงกัน น้ำหนักจุดกดทับนี้จะทำให้แผ่นพื้นคอนกรีตเกิดการแอ่นตัวทันที ปูนฉาบใต้ท้อง พื้นชั้นล่างจะต้องแตกกร้าวเป็นรอยเหินรูปกากบาท และพื้นที่ห้อง 302 จะต้องยุบตัวเป็นแอ่งอย่างเห็นได้ชัด

ทว่า... เร็นจิก้มลงมองระดับพื้นคอนกรีตใต้ฝ่าเท้าของเขา

พื้นห้องเรียบสนิท ไม่มีรอยโค้งตัว ไม่มีรอยร้าวเฉือนแม้แต่มิลลิเมตรเดียว

ข้อสรุปทางกายภาพมีเพียงหนึ่งเดียว:

ผนังหนา 60 เซนติเมตรนี้... ไม่ใช่คอนกรีตตัน

มันคือ 'ผนังโครงเบากลอง' ที่ถูกสร้างขึ้นมาปิดทับบางสิ่งบางอย่าง!

ใครบางคนได้ตั้งโครงคร่าวเหล็กชุบสังกะสี ยึดแผ่นยิปซัมแล้วฉาบปูนปิดผิวอย่างแนบเนียน เพื่อลวงตาคนภายนอก ลวงตาเจ้าหน้าที่ตรวจอาคารให้มองเห็นเสมือนว่าเป็นเพียงผนังคอนกรีตหนาธรรมดาของตัวตึก

แต่ทำไมต้อง 60 เซนติเมตร?

เร็นจียืนนิ่งอยู่กลางห้อง ท่ามกลางความมืดสลัวที่เริ่มโรยตัวลงมา เขาทันทีหันกลับมามองแผงผนังสีขาวซีดตรงหน้าอย่างพิถีพิถัน

ความกว้างช่วงไหล่ของชายวัยทำงานโดยเฉลี่ยอยู่ที่ประมาณ 45 ถึง 50 เซนติเมตร

ช่องว่างขนาด 60 เซนติเมตร ลึกลงตลอดแนวผนัง 4.5 เมตร... มันไม่ใช่ช่องสำหรับเดินท่อน้ำทิ้งธรรมดาที่ใช้พื้นที่เพียง 15-20 เซนติเมตร

มันคือทางเดินลับ

มันคือโพรงมืดแนวตั้งขนาดยักษ์... โพรงที่กว้างพอจะให้มนุษย์ที่มีชีวิตหนึ่งคนเข้าไปยืน ก้าวเดิน ซ่อนตัว... หรือแม้กระทั่งทำหน้าที่เป็นโรงศพคอนกรีตแนวตั้งสำหรับใครบางคนได้อย่างสบาย ๆ!